

DRU

ภาคผนวก

คำแปลพระราชบัญญัติข้อสัญญาไม่เป็นธรรม ค.ศ.1977
ของประเทศอังกฤษ (Unfair Contract Terms Act 1977)

พระราชบัญญัตินี้กำหนดข้อจำกัดเพิ่มขึ้นภายใต้กฎหมายอังกฤษและเวลส์ และไอร์แลนด์เหนือในเรื่องของขอบเขตความรับผิดชอบทางแพ่งสำหรับการผิดสัญญา หรือการละเลย หรือการผิดต่อหน้าที่อื่นที่สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยอาศัยข้อสัญญา และอย่างอื่น และ (ภายใต้กฎหมายสกอตแลนด์) ความรับผิดชอบทางแพ่งที่สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยอาศัยข้อสัญญา

ส่วนที่ 1

1. ขอบเขตของส่วนที่ 1

(1) เพื่อความมุ่งประสงค์ของส่วนนี้ของกฎหมายฉบับนี้ การละเลยหมายถึง การผิดต่อ (ก) ข้อผูกพันใดซึ่งเกิดจากข้อสัญญาที่ชัดเจน หรือข้อสัญญาโดยปริยาย ในอันที่จะต้องให้ความเอาใจใส่อย่างสมเหตุสมผลหรือใช้ทักษะอย่างสมเหตุสมผลในการปฏิบัติตามสัญญา

(ข) หน้าที่ใดตามระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ในอันที่จะต้องให้ความเอาใจใส่อย่างสมเหตุสมผล หรือใช้ทักษะอย่างสมเหตุสมผล (แต่มิใช่หน้าที่ใดที่เคร่งครัดกว่า)

(ค) หน้าที่ทั่วไปในการเอาใจใส่ ซึ่งกำหนดขึ้นโดยพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของผู้อาศัย ค.ศ. 1957 หรือพระราชบัญญัติความผิดของผู้อยู่อาศัย (ไอร์แลนด์เหนือ) ค.ศ.1957

(2) ส่วนนี้ของกฎหมายฉบับนี้อยู่ภายใต้บังคับของส่วนที่ 3 และในความสัมพันธ์กับสัญญาต่าง ๆ การใช้มาตราที่ 2 ถึง 4 และ 7 อยู่ภายใต้บังคับแห่งข้อยกเว้นตามตารางที่ 1

(3) ในกรณีของทั้งสัญญา และละเมิด ให้ปรับใช้มาตราที่ 2 ถึง 7 (เว้นแต่เมื่อมีการยืนยันในทางตรงกันข้ามในมาตราที่ 6 (4) เฉพาะต่อความรับผิดชอบทางธุรกิจ กล่าวคือความรับผิดจากการผิดต่อข้อผูกพัน หรือหน้าที่อันเกิดจาก

(ก) สิ่งที่ทำขึ้น หรือจะต้องกระทำต่อบุคคลในการประกอบธุรกิจ (ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจของผู้นั้นเอง หรือผู้อื่น) หรือ

(ข) การครอบครองอาคารซึ่งใช้สำหรับวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ โดยผู้อยู่อาศัย และการอ้างถึงความรับผิดชอบจะต้องพิจารณาไปตามนั้น (แต่ความรับผิดชอบของผู้อาศัย ในอาคารจากการผิดต่อหนี้ หรือหน้าที่ต่อบุคคลได้รับอนุญาตให้เขาสู่อาคารได้เพื่อจุดประสงค์ ในด้านสันติภาพ หรือการศึกษา การรับผิดชอบจากการสูญเสียหรือบาดเจ็บเนื่องจากสภาพที่เป็น อันตรายของอาคาร มิใช่ความรับผิดชอบทางธุรกิจของผู้อาศัย เว้นแต่ว่าได้อนุญาตให้บุคคลนั้นเขาสู่อาคาร ได้เพื่อวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของผู้อยู่อาศัย)

(4) ในส่วนที่เกี่ยวกับการผิดต่อหน้าที่ หรือข้อผูกพันใด มิใช่สาระสำคัญสำหรับ ส่วนใดของส่วนนี้ของกฎหมายฉบับนี้ ว่าการละเมิดต้องเป็นเรื่องจงใจ หรือรู้เท่าไม่ ถึงการฉ้อ หรือความผิดเกิดขึ้นโดยตรง หรือโดยอ้อม

2. ความรับผิดจากการละเลย

(1) ห้ามมิให้ยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของตนเองจากความตาย หรือความเสียหาย ซึ่งเกิดขึ้นจากการละเลยโดยการอ้างถึงข้อสัญญาใด หรืออ้างถึงการแจ้งซึ่งให้ไว้เป็นการทั่วไป หรือต่อบุคคลเป็นการเฉพาะเจาะจง

(2) ในกรณีของการเสียหาย หรือการสูญเสียอื่น ห้ามมิให้ยกเว้น หรือจำกัด ความรับผิดจากการละเลย เว้นแต่ตราบเท่าที่ข้อสัญญา หรือการแจ้งผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผล

(3) เมื่อข้อสัญญา หรือการแจ้งมุ่งที่จะยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดจาก การ ละเลย ข้อตกลงของบุคคลหรือการลวงรู้ในเรื่องดังกล่าวมิใช่โดยตัวเองเป็นการบ่งชี้ถึงการยอมรับ ความเสี่ยงโดยสมัครใจของผู้นั้น

3. ความรับผิดที่เกิดขึ้นในสัญญา

(1) มาตรฐานนี้ใช้บังคับระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ในสัญญาซึ่งฝ่ายหนึ่งเป็นผู้บริโภค หรือในสัญญาซึ่งทำด้วยข้อสัญญาสำเร็จรูปทางธุรกิจที่เป็นลายลักษณ์อักษรของอีกฝ่ายหนึ่ง

(2) เพื่อเป็นข้อยกเว้นกับข้อสัญญา ข้อสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งไม่สามารถ โดยการอ้าง ถึงข้อสัญญาใด

(ก) ยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดใดอันเกี่ยวข้องกับการละเลยเมื่อตนเอง เป็นผู้ผิดสัญญา หรือ

(ข) เรียกร้องให้ได้รับสิทธิ

1. ในการทำให้ การปฏิบัติตามสัญญาแตกต่างออกไป อย่างมากจากที่ตนพึงคาดหวังได้อย่างสมเหตุสมผล

2. ไม่ต้องปฏิบัติตามสัญญาทั้งสิ้นในส่วนที่เกี่ยวกับ ทั้งหมดของ ส่วนใดของหนี้ตามสัญญาของตน ยกเว้นตราบเท่าที่ (ในกรณีใดก็ตามซึ่งบัญญัติไว้ข้างต้นใน อนุมาตรานี้) ข้อสัญญาผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผล

4. ข้อสัญญาเกี่ยวกับค่าเสียหายอันไม่สมเหตุสมผล

(1) บุคคลผู้เกี่ยวข้องของในฐานะผู้บริโภคต้องไม่โดยการอ้างถึง ข้อสัญญาใด ถูกผูกมัดให้ชดเชยความเสียหายต่อบุคคลอื่น (ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายในสัญญาหรือไม่) สำหรับความรับผิด ซึ่งอาจเกิดขึ้นโดยผู้อื่นจากการละเลย หรือการผิดสัญญาเว้นแต่ตราบเท่าที่ข้อสัญญาผ่านเกณฑ์แห่ง ความสมเหตุสมผล

(2) มาตรฐานนี้ปรับใช้ไม่ว่าความรับผิดที่พิจารณา

(ก) เป็นความรับผิดโดยตรงของบุคคลที่ต้องได้รับการชดเชย หรือที่เกิด ขึ้นโดยอ้อม

(ข) มีต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับในฐานะผู้บริโภค หรือต่อบุคคลอื่น

5. คำรับรองสินค้าสำหรับผู้บริโภค

(1) ในกรณีของสินค้าประเภทที่จัดไว้ตามธรรมดาเพื่อใช้สำหรับการ บริโภคส่วนตัว เมื่อการสูญเสีย หรือความเสียหาย

(ก) เกิดขึ้นจากสินค้าที่พิสูจน์ว่าชำรุดบกพร่องในระหว่างการใช้ของผู้บริโภค และ

(ข) เกิดจากการละเลยของบุคคลที่เกี่ยวข้องในการผลิต หรือการจำหน่าย สินค้าความรับผิดชอบจากการสูญเสีย หรือความเสียหายไม่อาจถูกยกเว้น หรือจำกัดโดยการอ้างถึงข้อสัญญา หรือการแจ้งใด ๆ ซึ่งรวมอยู่ใน หรือซึ่งใช้โดยการอ้างถึงคำรับรองสินค้า

(2) เพื่อความมุ่งประสงค์เหล่านี้

(ก) ถือว่าเป็นสินค้าในการใช้ของผู้บริโภค เมื่อบุคคลกำลัง ใช้สินค้านั้น หรือครอบครองสินค้าอยู่เพื่อใช้ในลักษณะ อื่นนอกเหนือจากเพื่อวัตถุประสงค์ใน ทางธุรกิจ และ

(ข) สิ่งใดที่เป็นลายลักษณ์อักษรเป็นคำรับรองถาวร หรือมุ่งที่จะรวมคำสัญญา หรือการประกัน (ไม่ว่าจะเสนอ หรือใช้ถ้อยคำอย่างไรก็ตาม) ว่าการชำรุดบกพร่องของสินค้าจะได้รับการเปลี่ยนทดแทนบางส่วน หรือทั้งหมด หรือได้รับการซ่อมแซม การชดเชยเป็นเงิน หรือ วิธีอื่น

(3) มาตรฐานนี้ไม่ใช้กับฝ่าย ๆ ในสัญญาซึ่งการครอบครอง หรือกรรม สิทธิในสินค้า ถูกโอนไปในการดำเนินการตาม หรือภายใต้สัญญา

6. การขาย และการเช่าซื้อ

(1) ความรับผิดชอบจากการผิดต่อข้อผูกพันซึ่งเกิดจาก

(ก) (มาตรา 12 ของพระราชบัญญัติการขายสินค้า ค.ศ.1979) (คำมั่นโดยปริยายของผู้ขายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ ฯลฯ

(ข) มาตรา 8 ของพระราชบัญญัติการจัดหาสินค้า (ข้อบท โดยปริยาย) ค.ศ.1973 (สิ่งที่สัมพันธ์เกี่ยวกับการเช่าซื้อ)

ไม่สามารถถูกยกเว้น หรือจำกัดโดยการอ้างถึงข้อสัญญาใด ๆ

(2) ในฐานะข้อต่อสู้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องในฐานะผู้บริโภค ความรับผิดชอบจากการผิดต่อข้อผูกพันซึ่งเกิดจาก

(ก) มาตรา 13 14 หรือ 158 ของพระราชบัญญัติ ค.ศ. 1979 (คำมั่นโดยปริยายของผู้ขายเกี่ยวกับความสอดคล้องของสินค้ากับการพรรณนา หรือตัวอย่าง หรือเกี่ยวกับคุณภาพ หรือความสมบูรณ์ของสินค้าสำหรับความมุ่งประสงค์เฉพาะ)

(ข) มาตรา 9 10 หรือ 11 ของพระราชบัญญัติ ค.ศ. 1973 (สิ่งที่สัมพันธ์เกี่ยวกับการเช่าซื้อ) ไม่สามารถถูกยกเว้น หรือจำกัดโดยการอ้างถึงข้อสัญญาใด ๆ

(3) ในฐานะข้อต่อสู้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องในฐานะอื่นใด นอกจากผู้บริโภค ความรับผิดที่ระบุเป็นการเฉพาะในอนุมาตรา (2) ข้างต้นอาจถูกยกเว้น หรือจำกัด โดยการอ้างถึงข้อสัญญาแต่เฉพาะตราบเท่าที่ข้อสัญญาผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผลเท่านั้น

(4) ความรับผิดที่อ้างถึงในส่วนนี้มีไว้เพียงความรับผิดทางธุรกิจที่ นิยามไว้ใน มาตรา 1(3) เท่านั้น แต่ยังรวมถึงความรับผิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้สัญญาซื้อขายสินค้า หรือสัญญาเช่าซื้อใด ๆ

7. สัญญาเบ็ดเตล็ดซึ่งสินค้าถูกโอนไป

(1) ในกรณีที่มีการครอบครอง หรือกรรมสิทธิ์ในสินค้าโอนไปภายใต้ หรือในการดำเนินการตามสัญญาซึ่งได้ถูกบังคับโดยกฎหมายการขายสินค้า หรือการเช่าซื้อ อนุมาตรา (2) ถึง (4) ข้างท้ายจะปรับใช้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผล (หากมี) ที่ต้องให้ต่อสัญญาในการยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดจากการละเลยซึ่งเกิดขึ้นโดยการพาดพิงของกฎหมายจากลักษณะของสัญญา

(2) ในฐานะข้อต่อสู้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องในฐานะผู้บริโภค ความรับผิดในเรื่องความสัมพันธ์ของสินค้ากับการพรรณนาหรือตัวอย่าง หรือคุณภาพหรือ ความสมบูรณ์ของสินค้า เพื่อความมุ่งประสงค์เฉพาะใด ๆ ไม่สามารถถูกยกเว้นจำกัด โดยการอ้างถึงข้อสัญญาใด ๆ

(3) ในฐานะข้อต่อสู้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องในฐานะอื่นใดนอกเหนือจาก ผู้บริโภค ความรับผิดนั้นอาจถูกยกเว้น หรือจำกัดโดยการอ้างถึงข้อสัญญาดังกล่าว แต่เฉพาะตราบเท่าที่ข้อสัญญาผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผล

(3ก) ความรับผิดจากการผิดต่อข้อผูกพันซึ่งเกิดขึ้นภายใต้มาตรา 2 ของพระราชบัญญัติการจัดหาสินค้า และบริการ ค.ศ. 1982 (ข้อสัญญาโดยปริยายเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ ฯลฯ ในสัญญาบางประเภทสำหรับการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้า) ไม่สามารถถูกยกเว้นหรือจำกัด โดยการอ้างถึงข้อสัญญาดังกล่าวใด ๆ)

(4) ความรับผิดในเรื่อง

(ก) สิทธิที่จะโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้า หรือให้การครอบครอง หรือ

(ข) การประกันการครอบครองอย่างสงบต่อบุคคล ซึ่งครอบครองสินค้าในการดำเนินการตามสัญญาไม่สามารถ (ในกรณีที่อนุมาตรา (3ก) ข้างต้นไม่ปรับใช้) ถูกยกเว้น หรือจำกัด โดยการอ้างถึงข้อสัญญาดังกล่าวใด ๆ เว้นแต่ตราบเท่าที่ข้อสัญญาผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผล

(ค) ส่วนนี้ไม่ปรับใช้ในกรณีสินค้าโอนไปในการชำระแถมภ์ การค้าภายใต้พระราชบัญญัติแถมภ์การค้า ค.ศ. 1964 หรือพระราชบัญญัติแถมภ์การค้า (ไอร์แลนด์เหนือ) ค.ศ. 1964

9. ผลของการผิดสัญญา

(1) เมื่อต้องอาศัยข้อสัญญาใด ข้อสัญญานั้นต้องผ่านเกณฑ์แห่งความ สมเหตุสมผล ข้อสัญญาอาจถูกยืนยันว่าเป็นเช่นนั้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าสัญญาลิ้นสุดลง ไม่ว่าโดยการผิดสัญญา หรือโดยคู่สัญญาฝ่ายที่เลือกถือว่าสัญญาถูกบอกเลิก

(2) ในกรณีการผิดสัญญา สัญญาจะถูกยืนยันโดยคู่สัญญาฝ่ายที่มีสิทธิ ที่จะถือว่าสัญญาลิ้นสุดการดำเนินการเช่นนี้ในตัวเองมิได้ตัดการใช้เกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผล ที่เกี่ยวข้องกับข้อสัญญาใด ๆ

10. การปลิกเลียงโดยอาศัยสัญญาอื่น

บุคคลไม่ผูกพันโดยข้อสัญญาใดที่ทำให้ตนเองเสื่อมเสียสิทธิ หรือตัดสิทธิที่เกิดขึ้นภายใต้ หรือที่เกี่ยวข้องกับการ ปฏิบัติตามสัญญาอื่นตรงเท่าที่สิทธิเหล่านั้น ขยายไปสู่การบังคับการของความรับผิดชอบของผู้อื่น ซึ่งส่วนนี้ของกฎหมายฉบับนี้ห้ามผู้อื่นจากการยกเว้น หรือการจำกัดความรับผิดชอบ

11. การตรวจสอบความสมเหตุสมผล

(1) ในความเกี่ยวข้องกับข้อสัญญา เกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผลเพื่อความ มุ่งประสงค์ของภาคนี้ของกฎหมายฉบับนี้ มาตรา 3 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการให้ข้อมูลผิด ค.ศ. 1967 และมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการให้ข้อมูลผิด (ไอร์แลนด์เหนือ) ค.ศ. 1967 คือ ข้อสัญญาต้องเป็นธรรม และสมเหตุสมผล โดยคำนึงถึงสภาวะการณ์ ซึ่งคู่สัญญาได้หรือน่าจะ ได้รับทราบอย่างสมเหตุสมผล หรือซึ่งได้ตรึงตรองขณะที่ทำสัญญา

(2) เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา 6 หรือ 7 ข้างต้น ในการพิจารณากำหนดว่าข้อ สัญญาผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผลหรือไม่ ต้องคำนึงเป็นการเฉพาะถึงเรื่องที่ระบุเป็นการเฉพาะ เจาะจงในตารางที่ 2 ของกฎหมายฉบับนี้ แต่อนุมาตรานี้ไม่ห้ามศาล หรืออนุญาโตตุลาการยืนยัน ตามกฎเกณฑ์ของกฎหมายใด ๆ ว่า ถ้อยคำซึ่งมุ่งที่จะยกเว้น หรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องใด ๆ มิใช่สัญญา

(3) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำบอกกล่าว (ที่ไม่ใช่การบอกกล่าวที่มีผลทาง สัญญา) เกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผลภายใต้กฎหมายฉบับนี้คือข้อสัญญาต้องเป็นธรรม และสมเหตุ สมผลที่จะอนุญาตให้ปรับไขข้อสัญญาได้ โดยคำนึงถึงสภาวะการณ์ที่ได้มาเมื่อความรับผิดชอบเกิดขึ้น หรือน่าจะเกิดขึ้น

(4) เมื่อมีการอ้างถึงข้อสัญญา หรือคำบอกกล่าว บุคคลประสงค์ที่จะจำกัดความ รับผิดชอบไว้ที่เงินจำนวนที่ เฉพาะเจาะจงไว้จำนวนหนึ่ง และเมื่อเกิดปัญหาขึ้น (ภายใต้กฎหมาย ฉบับนี้ หรือฉบับอื่นใด) ว่าถ้อยคำ หรือการบอกกล่าวผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผลต้องคำนึงถึง เป็นการเฉพาะ (แต่โดยไม่เป็นการเสื่อมเสียต่ออนุมาตรา (2) ข้างต้นในกรณีของสัญญา) ถึง

(ก) ทรัพย์สินซึ่งผู้นั้นสามารถนำมาชำระหนี้สำหรับความรับผิดชอบ เมื่อเกิดขึ้น

และ

(ข) การที่บุคคลนั้นจะได้รับการชดเชยจากการประกันภัย

(5) เป็นภาระของผู้ที่เรียกร้องว่าข้อสัญญา หรือการแจ้งผ่านเกณฑ์แห่ง ความสมเหตุสมผลที่จะพิสูจน์เช่นนั้น

12. การเกี่ยวข้องในฐานะผู้บริโภค

(1) ฝ่ายในสัญญาเกี่ยวข้องในฐานะผู้บริโภคในความสัมพันธ์กับอีกฝ่ายหนึ่ง หาก

(ก) ฝ่ายนั้นมิได้ทำสัญญาในการประกอบธุรกิจ หรือไม่ปฏิเสธที่จะยอมรับในขณะที่ทำเช่นนั้น และ

(ข) คู่สัญญาฝ่ายอื่นทำสัญญาในการประกอบธุรกิจ และ

(ค) ในกรณีของสัญญาที่บังคับโดยกฎหมายว่าด้วยการขายสินค้า หรือการเช่าซื้อ หรือโดยมาตรา 7 ของกฎหมายฉบับนี้ สินค้าซึ่งโอนไปภายใต้ หรือในการดำเนินการตามสัญญาเป็นประเภทที่ถูกจัดไว้ตามธรรมดาสำหรับใช้ หรือการบริโภคส่วนตัว

(2) แต่การขายโดยการขายทอดตลาด หรือโดยการประมูลโดยผู้ซื้อมิใช่ว่าไม่ว่าในสถานการณ์ใดเป็นการเกี่ยวข้องในฐานะผู้บริโภค

(3) ภายใต้บังคับแห่งมาตรานี้ เป็นภาระของคู่สัญญาที่มีเป็นผู้บริโภคที่จะพิสูจน์เช่นนั้น

13. ประเภทต่าง ๆ ของข้อยกเว้น

(1) ภายในขอบเขตที่ส่วนนี้ของกฎหมายฉบับนี้ ห้ามการยกเว้น หรือการจำกัดการรับผิดชอบใด ๆ ส่วนนี้ยังห้าม

(ก) การทำให้ความรับผิด หรือการบังคับการตามความรับผิดอยู่ภายใต้บังคับแห่งเงื่อนไขที่จำกัดลง หรือก่อนการระงับขาด

(ข) การยกเว้น หรือจำกัดสิทธิใด ๆ หรือการเยียวยาในเรื่อง ความรับผิด หรือการทำให้บุคคลต้องเสื่อมเสียสิทธิอันเป็นผลจากการดำเนินการตามสิทธิ หรือการเยียวยาดังกล่าว

(ค) การยกเว้น หรือจำกัดกฎเกณฑ์ในเรื่องพยานหลักฐาน หรือวิธีพิจารณาความ และ (ในขอบเขตนั้น) มาตรา 2 และ 5 ถึง 7 ห้ามการยกเว้น และการจำกัดความรับผิดโดยการอ้างถึงถ้อยคำ หรือการแจ้งซึ่งยกเว้น หรือจำกัดข้อผูกพัน หรือหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

(2) แต่ข้อตกลงเป็นลายลักษณ์อักษรที่จะให้อนุญาตต่อตุลาการพิจารณา ข้อพิพาทในปัจจุบัน หรือในอนาคตภายใต้ส่วนนี้ของกฎหมายฉบับนี้ ไม่ถือเป็นการยกเว้นหรือการจำกัดความรับผิดชอบใด

14. การตีความส่วนที่ 1

ในส่วนนี้ของกฎหมายฉบับนี้ ธุรกรรมถึงอาชีพ และกิจกรรมของหน่วยงานรัฐบาล หรือขององค์กรมหาชน หรือท้องถิ่นสินค้ามีความหมายเช่นเดียวกับใน (พระราชบัญญัติการขายสินค้า ค.ศ. 1979) ข้อตกลงเข้าซื้อที่มีความหมายเช่นเดียวกับในพระราชบัญญัติ ว่าด้วยสินค้าผู้บริโภค ค.ศ. 1974 การละเลยมีความหมายตามที่ให้ไว้โดยอนุมาตรา 1 (1) การแจ้งรวมถึงการประกาศ ไม่ว่าจะเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ และการติดต่อสื่อสารอื่นใด หรือการติดต่อสื่อสารที่สร้างทำไว้ และความเสียหายส่วนบุคคลรวมถึงโรคภัยไข้เจ็บ และความเสื่อมเสียใด ๆ ต่อสภาพร่างกาย และจิตใจ

ส่วนที่ 3

21. สัญญาจัดหาสินค้าระหว่างประเทศ

(1) ข้อจำกัดที่กำหนดโดยกฎหมายฉบับนี้ว่าด้วยขอบเขตซึ่งบุคคลอาจ ยกเว้น หรือจำกัดความรับผิด โดยการอ้างถึงข้อสัญญาไม่ปรับใช้ต่อความรับผิดที่เกิดขึ้นภายใต้สัญญาดังกล่าวเช่นที่พรรณนาไว้ในอนุมาตรา (3) ข้างท้าย

(2) ถ้อยคำของสัญญาดังกล่าวไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งเกณฑ์ ความสมเหตุสมผลใดภายใต้มาตรา 3 หรือ 4 และไม่มีส่วนใดในส่วนที่ 2 ของกฎหมายฉบับนี้กำหนดให้มีการบรรจุถ้อยคำของสัญญาดังกล่าว ที่ยุติธรรมและสมเหตุสมผลเพื่อให้มีผล

(3) ภายใต้บังคับแห่งอนุมาตรา (4) การพรรณนาสัญญานั้นคือสัญญา ซึ่งมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(ก) ไม่ว่าเป็นสัญญาขายสินค้า หรือเป็นสัญญาซึ่งในการดำเนิน การตาม หรือภายใต้สัญญา การครอบครอง หรือกรรมสิทธิ์ของสินค้าถูกโอนไป และ

(ข) ถูกทำขึ้นโดยคู่สัญญาซึ่งสถานที่ประกอบธุรกิจ (หากไม่มีที่פק อาศัยธรรมดา) อยู่ในดินแดนของรัฐต่าง ๆ (เกาะแซนแนล และเกาะแมน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ถือว่าอยู่ในรัฐที่แตกต่างจากสหราชอาณาจักร)

(4) สัญญาตกอยู่ภายในอนุมาตรา (3) ข้างต้นเท่านั้น หากไม่ว่า

(ก) สินค้าที่พิจารณาในขณะที่ทำสัญญาอยู่ในระหว่างการขนส่ง หรือจะถูกขนส่งจากดินแดนของรัฐหนึ่งไปสู่ดินแดนของรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) การกระทำซึ่งประกอบเป็นการเสนอแนะและการยอมรับได้ ถูกกระทำขึ้นในดินแดนของรัฐต่าง ๆ หรือ

(ค) สัญญาบัญญัติให้ส่งมอบสินค้าในดินแดนของรัฐอื่นนอกเหนือจากดินแดนของรัฐที่เกิดการกระทำนั้น

27. ข้อสัญญาเกี่ยวกับการเลือกใช้กฎหมายที่ใช้อยู่บังคับ

(1) ในกรณีที่กฎหมายที่ใช้อยู่บังคับต่อสัญญา เป็นกฎหมายของส่วนใดก็ตามของสหราชอาณาจักรโดยการเลือกของฝ่ายต่าง ๆ ในสัญญาเท่านั้น (และนอกจากการเลือกนั้นจะเป็นกฎหมายของบางประเทศนอกสหราชอาณาจักร) มาตรา 2 ถึง 7 และ 16 ถึง 21 ของกฎหมายฉบับนี้จะไม่ใช่ในฐานะส่วนหนึ่ง (ของกฎหมายที่ใช้อยู่บังคับกับสัญญา)

(2) กฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับ แม้ว่ามีข้อสัญญาใดซึ่งปรับใช้ หรือมุ่งที่จะปรับใช้กฎหมายของบางประเทศนอกสหราชอาณาจักร ในกรณีใดกรณีหนึ่ง หรือทั้งสองกรณีดังนี้

(ก) ถ้อยคำปรากฏต่อศาล หรืออนุญาโตตุลาการว่าถูกกำหนดทั้ง หหมด หรือส่วนใหญ่เพื่อความมุ่งประสงค์ในการทำให้คู่สัญญาที่เป็นผู้กำหนดขึ้นสามารถหลีกเลี่ยงจากการดำเนินการของกฎหมายฉบับนี้ หรือ

(ข) และมีถิ่นที่อยู่อาศัยตามปกติในสหราชอาณาจักร และขั้นตอนสำคัญที่จำเป็นสำหรับการทำสัญญาถูกดำเนินการ ณ ที่นั้น ไม่ว่าโดยบุคคลนั้น หรือโดยผู้อื่น ซึ่งดำเนินการในนามของผู้นั้น

29. ข้อสงวนสำหรับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(1) ไม่มีส่วนใดของกฎหมายฉบับนี้ที่ตัด หรือจำกัดผลของ หรือห้ามการปรับใช้บทบัญญัติของกฎหมายสัญญาใด ๆ ซึ่ง

(ก) ได้รับอนุญาต หรือถูกกำหนดโดยถ้อยคำที่ชัดเจน หรือการพาดพิงที่จำเป็นของกฎหมาย

(ข) ถูกทำขึ้น เพื่อการปฏิบัติตามข้อตกลงระหว่างประเทศ ซึ่งสหราชอาณาจักรเป็นภาคีไม่ใช่อย่างจำกัดกว่าตามที่ได้กำหนดไว้ในข้อตกลง

(2) ข้อสัญญาต้องถูกยกขึ้น

(ก) เพื่อความมุ่งประสงค์ของภาค 1 ของกฎหมายฉบับนี้ ว่าผ่านเกณฑ์แห่งความสมเหตุสมผลหากถูกรวมไว้ หรือให้ความเห็นชอบโดยหรือรวมอยู่ตามคำชี้ขาดหรือคำตัดสินของหน่วยงานผู้มีอำนาจหน้าที่ที่กระทำการในการใช้เขตอำนาจ หรือในหน้าที่ตามกฎหมายใด ๆ และมีใช้ถ้อยคำในสัญญาที่หน่วยงาน ที่มีอำนาจหน้าที่เป็นคู่สัญญาเอง

(3) ในส่วนนี้

หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่หมายถึงศาล อนุญาโตตุลาการ หน่วยงานราชการ หรือองค์กรมหาชน กฎหมายหมายถึงกฎหมาย (รวมทั้งกฎหมายลำดับรอง) ของสหราชอาณาจักร และกรรมสารใดที่มีผล โดยอาศัยอำนาจของกฎหมายดังกล่าว และตามกฎหมายหมายถึงที่ให้อำนาจโดยกฎหมาย

ตาราง

ตารางที่ 1 ขอบเขตของมาตรา 2 ถึง 4 และ 7

1. มาตรา 2 ถึง 4 ของกฎหมายฉบับนี้ไม่ขยายถึง

(ก) สัญญาประกันภัยใด (รวมถึงสัญญาที่จะชำระเงินประจำปีสำหรับการดำรงชีพ)

(ข) สัญญาใด ๆ ครอบคลุมเกี่ยวกับการสร้าง หรือโอนผลประโยชน์ในที่ดิน หรือเกี่ยวกับการสิ้นสุดผลประโยชน์ดังกล่าว ไม่ว่าโดยการระงับแก่งหนี่กรณีเคลื่อนกลิ้งกัน การส่งมอบให้ การริบทรัพย์ หรือด้วยเหตุประการอื่น

(ค) สัญญาใดครอบคลุมเกี่ยวกับการสร้าง หรือโอนสิทธิ หรือผลประโยชน์ในสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า ลิขสิทธิ์ แบบที่จดทะเบียนไว้ ข้อมูลทางเทคนิค หรือทางการค้า หรือทรัพย์สินทางปัญญาอื่นใด หรือเกี่ยวกับการสิ้นสุดสิทธิ หรือผลประโยชน์ดังกล่าวใด ๆ

(ง) สัญญาใดครอบคลุมเกี่ยวกับ

(1) การก่อตั้ง หรือการเลิกบริษัท (ซึ่งหมายถึงหน่วยงานในรูปของบริษัท หรือสมาคมที่มีอยู่ในรูปของบริษัทและรวมถึงห้างหุ้นส่วน) หรือ

(2) การจัดตั้งบริษัท หรือสิทธิและหนี้ของผู้จัดตั้งบริษัท หรือสมาชิกในบริษัท

(ฉ) สัญญาใดครอบคลุมเกี่ยวกับการจัดตั้ง หรือโอนหลักทรัพย์ หรือสิทธิ หรือผลประโยชน์ใด ๆ ในหลักทรัพย์

2. มาตรา 2 (1) ขยายไปถึง

(ก) สัญญาเช่าเรือ หรือลากจูงมือ

(ข) สัญญาเช่าเหมาเรือ และรถสะเทินน้ำสะเทินบก และ

(ค) สัญญาขนส่งสินค้า โดยเรือ หรือรถสะเทินน้ำสะเทินบก

แต่ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 2 ถึง 4 และ 7 ไม่ขยายถึงสัญญาดังกล่าวใด ๆ เว้นแต่ที่เป็นคุณแก่บุคคลซึ่งเกี่ยวข้องในฐานะผู้บริโภค

3. ในกรณีที่สินค้าถูกขนส่งโดย หรือเรือ หรือรถสะเทินน้ำสะเทินบกตามสัญญา ซึ่งไม่ว่า

(ก) ระบุเป็นการเฉพาะเจาะจงว่าเป็นวิธีการขนส่ง เหนือบางส่วนของการเดินทาง

(ข) มิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการขนส่ง และมีได้แต่วิธีการดังกล่าวนั้น มาตรา 2(2) 3 และ 4 ไม่ขยายไปถึงสัญญาที่ใช้สำหรับ และเกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าโดยวิธีดังกล่าว เว้นแต่จะเป็นคุณแก่บุคคลเกี่ยวข้องในฐานะผู้บริโภค

4. มาตรา 2(1) และ (2) ไม่ขยายไปถึงสัญญาการจ้างงาน เว้นแต่เป็นคุณต่อลูกจ้าง

5. มาตรา 2(1) ไม่กระทบกระเทือนความสมบูรณ์ของการชำระหนี้ หรือการชดเชยค่าเสียหายโดยบุคคลเนื่องจาก หรือเกี่ยวข้องกับคำชี้ขาดให้ชดเชยจากโรคปอดอันสืบเนื่องจากการทำงานในอุตสาหกรรมถ่านหิน ในส่วนที่เกี่ยวกับการเรียกร้องเพิ่มเติมอันเกิดจากการติดโรค มาตรา 11(2) และ 24(2)

ตารางที่ 2

แนวทางสำหรับการปรับใช้การทดสอบความสมเหตุสมผลเรื่องที่ต้องคำนึงเป็นพิเศษ เพื่อความมุ่งประสงค์ของมาตรา 6(3) 7(3) และ (4) 20 และ 21 คือเรื่องใด ๆ ดังต่อไปนี้ที่เกี่ยวข้อง

(ก) ความเข้มแข็งของอำนาจในการต่อรองของฝ่ายต่าง ๆ ในสัญญาที่มีต่อกันโดยคำนึงถึง (ในบรรดาสิ่งต่าง ๆ) วิธีการที่เป็นทางเลือกซึ่งความจำเป็นของลูกค้าจะได้รับการตอบสนองได้

(ข) ว่าลูกค้าได้รับการชักชวนให้ตกลงตามข้อสัญญา หรือในการยอมรับมีโอกาสในการทำสัญญาในลักษณะเดียวกับบุคคลอื่น แต่โดยปราศจากการต้องยอมรับข้อสัญญาที่เหมือนกัน

(ค) ว่าลูกค้าได้ทราบ หรือน่าจะได้ทราบอย่างสมเหตุสมผลถึงการมีอยู่และขอบเขตของข้อสัญญา (โดยคำนึงถึงในบรรดาสิ่งต่าง ๆ จารีตทางการค้าใด ๆ และการดำเนินการใด ๆ ในการติดต่อระหว่างคู่สัญญาก่อนหน้านี้)

(ง) ในกรณีที่ข้อสัญญาข่มขู่หรือจำกัดความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้อง หากเงื่อนไขบางประการมิได้รับการปฏิบัติว่า เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลในขณะที่ทำสัญญาที่จะคาดหวังให้การปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้นเป็นสิ่งที่น่าจะปฏิบัติได้

(จ) ว่าสินค้าถูกผลิต แปรรูป หรือดัดแปลงตามคำสั่งพิเศษของลูกค้า

พระราชบัญญัติว่าด้วยสัญญาผู้บริโภคร

สารบัญ

บทที่ 1 บทกำหนดทั่วไป (มาตรา 1 - มาตรา 3)

บทที่ 2 การหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอหรือคำสนองในสัญญาผู้บริโภค
(มาตรา 8 - มาตรา 10)

บทที่ 3 ความเสียหายแห่งข้อความในสัญญาคุ้มครองผู้บริโภค (มาตรา 8 - มาตรา 10)

บทที่ 4 ข้อกำหนดอื่น ๆ (มาตรา 11 - มาตรา 12)

บทที่ 1 บทกำหนดทั่วไป

(วัตถุประสงค์)

มาตรา 1

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้เพื่อที่จะรักษาผลประโยชน์ของผู้บริโภค และเพื่อในการ สนับสนุนสู่เสถียรภาพและการปรับปรุงทั่วไปของชีวิตประชาชน สู่การพัฒนา ของเศรษฐศาสตร์แห่งชาติ โดยการยอมรับในการพิจารณาของช่องว่างในปริมาณและคุณภาพของ ข่าวสารและในการเจรจาต่อรองระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ / การหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนา ทำคำเสนอหรือคำสนองในสัญญา ซึ่งทำขึ้นโดยผู้บริโภคเมื่อผู้บริโภคถูกทำให้เศร้าโศกเสียใจ ในการประกอบ กิจการของผู้ประกอบธุรกิจ และโดยการทำให้โมฆะในบางส่วนหรือทั้งหมด ข้อย่อยต่าง ๆ หรือการ ลดคุณค่าอันไม่เป็นธรรมเกี่ยวกับผลประโยชน์ของผู้บริโภค

(นิยามศัพท์)

มาตรา 2

ซึ่งถูกใช้ใน พ.ร.บ.นี้ คำว่า “ผู้บริโภค” หมายถึง บุคคล

“ผู้บริโภค” หมายถึง บุคคล (อย่างไม่ก็ตาม ในกรณีนี้จะไม่ครอบคลุมถึงบุคคลที่กล่าว มาที่เป็นคู่ความในสัญญา ในฐานะธุรกิจ หรือสำหรับวัตถุประสงค์ของธุรกิจ)

2. คำว่า “ธุรกิจ” หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวกับนักกฎหมาย , สมาคมและบุคคล ซึ่งได้กลายเป็นคู่สัญญาในฐานะธุรกิจหรือสำหรับวัตถุประสงค์ของธุรกิจ

3. คำว่า “สัญญาผู้บริโภค” หมายถึง สัญญาซึ่งถูกลงมติสำหรับผู้บริโภคฝ่ายหนึ่งและผู้ ประกอบธุรกิจฝ่ายหนึ่ง

(ความพยายามของผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภค)

มาตรา 3

ข้อความที่ร่างขึ้นในสัญญาผู้บริโภคจะต้องมุ่งมั่นในการสร้างสิทธิและหน้าที่ ของผู้บริโภค และสิ่งอื่น ๆ ซึ่งได้ถูกบรรยายอย่างชัดเจนสู่ผู้บริโภค ซึ่งทำให้เข้าใจและสร้างความ เข้าใจมากขึ้น เมื่อผู้บริโภคได้ถูกชักจูงสู่สัญญาผู้บริโภค , เพื่อจัดหาข้อมูลที่จำเป็นบนสิทธิและหน้าที่ ของผู้บริโภคและสิ่งอื่น ๆ ที่บรรยายในสัญญาผู้บริโภค

2. การเข้าร่วมสัญญาผู้บริโภคมองผู้บริโภค จะมุ่งเน้นถึงการใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งถูกจัดหาโดยผู้ประกอบการและเพื่อให้เขาใจถึงสิทธิและหน้าที่ต่าง ๆ ของเขา และสิ่งอื่น ๆ ที่ได้อธิบายในสัญญาผู้บริโภค

บทที่ 2

(การหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอ หรือคำสนองในสัญญาผู้บริโภค)

มาตรา 4

ผู้บริโภคต้องหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอหรือคำสนองในสัญญาผู้บริโภค ในกรณีซึ่งถูกทำขึ้น เพื่อถูกเรียกร้องสู่การเข้าร่วมในสัญญาผู้บริโภคโดยผู้ประกอบการ เพราะว่าผู้บริโภคดังกล่าวได้กำหนดข้อผิดพลาดข้างล่างนี้ ในกรณีที่เป็นผลสืบของการกระทำ ซึ่งถูกยกตัวอย่างโดยผู้ประกอบการ

(1) เพื่อที่จะเป็นตัวอย่างถึงความไม่ถูกต้องในส่วนหนึ่งของเนื้อหา ข้อผิดพลาดของ สัญญาเกี่ยวกับตัวแทน

(2) เพื่อจัดการประเมินค่าที่แน่นอนของราคาในอนาคต , ของจำนวนเงิน ซึ่งผู้บริโภคจะได้รับในอนาคตและปัจจัยที่ไม่แน่นอน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงในอนาคตอันเกี่ยวกับสินค้า, สิทธิ , การบริการ และอื่น ๆ ซึ่งได้เป็นปัญหาของสัญญาผู้บริโภค ความผิดพลาด ซึ่งเนื้อหาสาระของการประเมินค่า , ที่แน่นอน ซึ่งถูกจัดหาได้ประจักษ์แจ้ง

2. ผู้บริโภคต้องหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอ หรือคำสนองในสัญญาผู้บริโภคในกรณี ซึ่งทำขึ้นเพื่อถูกเรียกร้องสู่การเข้าร่วมในสัญญาผู้บริโภค โดยผู้ประกอบการซึ่งกล่าวถึง ผู้บริโภค ข้อได้เปรียบซึ่งเกี่ยวกับเนื้อหาสาระหรือสิ่งที่เกี่ยวข้องถึงเนื้อหาสาระดังกล่าว แต่ไม่สามารถแสดงให้เห็นถึงข้อเท็จจริงซึ่งเสียเปรียบ (ถูกจำกัดขอบเขตข้อเท็จจริงเหล่านั้น ซึ่งผู้บริโภค จะพิจารณาอย่างง่ายถึงสิ่งที่ไม่มียุติจริงโดยการบรรยาย) อันเกี่ยวกับเนื้อหาสาระเพราะว่าผู้บริโภค ดังกล่าวได้เชื่อมั่นอย่างผิดพลาดถึงการไม่มีอยู่จริงของ ข้อเท็จจริง แต่อย่างไรก็ตามสิ่งนี้จะไม่จัดหา ในกรณีผู้บริโภคดังกล่าวไม่ยอมรับถึงการบรรยายนั้น

3. ผู้บริโภคต้องหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอ หรือคำสนองในสัญญาผู้บริโภค ในกรณีที่ถูกรับขึ้น เพื่อถูกเรียกร้องสู่การเข้าร่วมในสัญญาผู้บริโภค โดยผู้ประกอบการ เพราะว่า ผู้บริโภคดังกล่าว ซึ่งถูกทำให้ผิดหวัง , เสราโศกเสียใจ อันเนื่องมาจากผลลัพธ์ของการกระทำ ซึ่ง ถูกกระทำโดยผู้ประกอบการ

(1) เพื่อที่พลาดจากการออกจากสถานที่ซึ่งผู้บริโภคได้อยู่อาศัย หรือผู้ประกอบการ ในการต่อต้านการกระทำของผู้บริโภค ผู้ธุรกิจของความตั้งใจของผู้บริโภคสำหรับธุรกิจดังกล่าว เพื่อที่จะออกจาก

(2) เพื่อที่จะไม่อนุญาตให้ผู้บริโภคออกจากสถานที่ ซึ่งผู้บริโภคได้ถูกชักจูง ให้เข้าสู่สัญญาผู้บริโภค โดยผู้ประกอบการ (โดยธุรกิจ) ซึ่งเกี่ยวข้องกับบทสรุปของสัญญาผู้บริโภค

ในการต่อต้านการกระทำของผู้บริโภคสู่ผู้ประกอบการ ของความตั้งใจของผู้บริโภค เพื่อที่จะออกจาก

4. คำว่า “เนื้อหาสาระ” ซึ่งถูกใช้ในย่อหน้า 1 (1) และ ย่อหน้า 2 หมายถึง เรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ในสัญญาผู้บริโภค ซึ่งจะมีผลกระทบต่อการตัดสินใจของผู้บริโภคสู่บทสรุปของสัญญาผู้บริโภค

(1) คุณภาพ, การใช้, ความพอใจอื่น ๆ ของสินค้า สิทธิ, การบริการ และสิ่งอื่น ๆ ซึ่งเป็นสาระของสัญญาผู้บริโภค

(2) ราคาและเงื่อนไขอื่น ๆ ของการจัดการทางด้านสินค้า สิทธิ การบริการ และสิ่งอื่น ๆ ซึ่งเป็นสาระของสัญญาผู้บริโภค

5. การหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอหรือคำสนอง โดย ย่อหน้า 1 ถึง 3 ต้องไม่มีผล กระทบต่อบุคคลภายนอก ผู้ซึ่งกระทำโดยความสุจริต

(บุคคลที่ 3 ในฐานะที่เป็นตัวกลางหรือตัวแทน)

มาตรา 5

มาตราก่อนหน้านี้จะนำไปใช้กับกรณี ที่ ผู้ประกอบธุรกิจได้มอบความไว้วางใจกับบุคคลที่ 3 ในการใกล้เคียงเพื่อที่จะใกล้เคียง สัญญาผู้บริโภคระหว่างผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภค (ซึ่งถูกอ้างอิงอย่างชัดเจนในความหมายของคำว่า “การมอบหมาย” สำหรับวัตถุประสงค์ของย่อหน้านี้) และบุคคลที่ 3 (ซึ่งรวมถึงบุคคลที่ได้รับมอบหมายโดยบุคคลที่ 3 (ซึ่งรวมถึงบุคคลที่ได้รับ มอบหมาย ตัวแทนช่วง) บุคคลเหล่านี้จะถูกอ้างอิงถึง ในความหมายที่ว่า “กลุ่มตัวแทน” สำหรับวัตถุประสงค์ของย่อหน้านี้ตามนี้) การกระทำการซึ่งได้ถูกวางไว้ในย่อหน้า 1 ถึง 3 ของมาตราก่อนหน้านี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ ผู้บริโภค ในกรณี “ผู้ประกอบธุรกิจ” ในส่วนท้ายของย่อหน้าที่ 2 ของมาตราก่อนหน้านี้ จะถูกลงความเห็นว่าเป็นผู้ประกอบธุรกิจ หรือ “กลุ่มตัวแทน” ซึ่งถูกจัดไว้ในย่อหน้าที่ 1 ของมาตราตามนี้

2. ตัวแทนของผู้บริโภค , ตัวแทนผู้ประกอบธุรกิจ กลุ่มตัวแทนในการกำหนดบทสรุปของสัญญาผู้บริโภค (จะถูกเชื่อมั่นว่าเป็นผู้บริโภค) ว่าเป็นผู้ประกอบธุรกิจ , หรือเป็นกลุ่มตัวแทน, ตามลำดับ ในส่วนของย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของมาตราก่อนหน้านี้ (ซึ่งรวมถึงในกรณีที่ถูกจัดหาในย่อหน้าก่อนหน้านี้ ซึ่งจะถูกใช้ในมาตราต่อไป และมาตรา 7)

(ข้อกำหนดในการตีความ)

มาตรา 6

ข้อกำหนดจากย่อหน้า 1 - 3 ของมาตรา 4 จะไม่ตีความเพื่อยกเว้น มาตรา 96 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (พ.ร.บ. หมายเลขที่ 89 , 1896) การแสดงเจตนาในการทำ คำเสนอ คำสนองสัญญาผู้บริโภค ซึ่งได้ถูกจัดหาในย่อหน้าเหล่านี้

(ข้อจำกัดสิทธิที่จะหลีกเลี่ยง)

มาตรา 7

สิทธิในการหลีกเลี่ยงซึ่งถูกกล่าวไว้ใน ย่อหน้า 1 - 3 ของมาตรา 4 จะสิ้นสุดโดยอายุความ ในกรณีมิได้กระทำการภายใน 6 เดือน นับแต่เวลาเมื่ออาจให้สัตยาบันได้ ในกรณีเดียวกันให้ใช้กับกรณีเมื่อ 5 ปี ได้ผ่านพ้นไปนับแต่เวลาสิ้นสุดแห่งสัญญาผู้บริโภคร

2. มาตรา 199 และ มาตรา 280 -12 (ในกรณีเดียวกันนี้ มาตรานี้จะนำไปใช้กับพระราชบัญญัติอื่น) ของประมวลกฎหมายทางการค้า (พระราชบัญญัติ หมายเลขที่ 48, 1899) จะใช้เป็นประโยชน์ต่อการหลีกเลี่ยงของส่วนที่รับผิดชอบหรือส่วนที่รับผิดชอบใหม่ที่ตกลงไป ในสัญญาผู้บริโภคร ซึ่งถูกจัดหาในย่อหน้าที่ 1 ถึง 3 ของมาตรา 4 ในกรณีที่ว่า (ไม่มีบุคคลใดผู้ซึ่งมีส่วนต้องเรียกร้องความเสียหายแห่งการลงนามของเขา ของข้อผิดพลาด หรือความไม่ยินยอมกับความต้องการอันเกี่ยวข้องถึงแบบฟอร์มคำร้องขอสำหรับส่วนแบ่ง, หรือความไม่ก็เป็นบุคคลที่หลีกเลี่ยงการลงนามของเขาอันเกี่ยวกับกลลอบหรือการข่มขู่) ในมาตรา 191 ของพระราชบัญญัติ และ “ไม่มีบุคคลใดผู้ซึ่งได้ลงนามเป็นสมาชิกสำหรับหุ้นส่วนใหม่ ต้องเรียกร้องความเสียหายแห่งการลงนามของเขาของข้อผิดพลาดหรือความไม่ยินยอม กับความต้องการอันเกี่ยวข้องถึงแบบฟอร์มคำร้องขอสำหรับส่วนแบ่ง หรือสิทธิที่จะซื้อก่อนผู้อื่น รับรองสำหรับส่วนแบ่งใหม่ หรือไม่ก็เป็นบุคคลที่หลีกเลี่ยงการลงนามของเขาอันเกี่ยวกับกลลอบหรือการข่มขู่” ในมาตรา 280-12 ของพระราชบัญญัติจะถูกลงความหรือความเห็นตามนี้ เห็นว่า “ไม่มีบุคคลใดสามารถหลีกเลี่ยงการลงนามของเขาโดยคำร้องขอของย่อหน้า 1 ถึง 3 ของมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติสัญญาผู้บริโภคร (ซึ่งรวมถึงตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จะใช้เป็นประโยชน์)

บทที่ 3 ความเสียหายแห่งข้อความในสัญญาคุ้มครองผู้บริโภค

(โฆษณกรรมแห่งข้อสัญญาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้ประกอบการธุรกิจ)

ความตัวอย่างต่อไปนี้ถือว่าไม่มีผล (โฆษณ)

(1) ข้อความทั้งหมดที่ปฏิเสธความรับผิดชอบของผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบในการชดเชยค่าเสียหายของผู้บริโภค อันเป็นผลมาจากการไม่ปฏิบัติตามข้อผูกพันของผู้ประกอบการ

(2) ข้อความบางส่วน, (ไม่เป็นกรรม) ที่ปฏิเสธความรับผิดชอบของผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบที่ต้องชดเชยค่าเสียหายของผู้บริโภค ที่เกิดขึ้นจากการประกอบการธุรกิจที่ไม่สามารถกระทำให้บรรลุผลสำเร็จ (ปฏิบัติตามข้อผูกพัน) (เช่น การไม่ปฏิบัติตามข้อผูกพันจะถูกจำกัดสิทธิในการฟ้องร้องคดี ซึ่งมีผลมาจากเจตนาหรือความประมาทเลินเล่อในส่วนของผู้ประกอบการธุรกิจ หรือตัวแทนของผู้ประกอบการธุรกิจ, ลูกจ้าง)

(3) ข้อความทั้งหมดที่ปฏิเสธความรับผิดชอบของผู้ประกอบการธุรกิจจากความรับผิดชอบในการชดเชยค่าเสียหายให้กับผู้บริโภค อันเป็นผลมาจากการ การละเมิดภายใต้เงื่อนไขในประมวลกฎหมายแพ่ง ซึ่งถูกกระทำความผิดในบางโอกาสของผู้ประกอบการของสัญญาผู้บริโภค

(4) ข้อความบางส่วนที่ปฏิเสธความรับผิดชอบของผู้ประกอบการธุรกิจ จากความรับผิดชอบในการชดเชยค่าเสียหายให้กับผู้บริโภค อันเป็นผลมาจากการทำละเมิด (เช่น การละเมิด จะถูกจำกัด

ขอบเขตในการฟ้องร้องคดี ซึ่งมีผลมาจากเจตนา หรือความประมาทเลินเล่อ ในส่วนของผู้ประกอบธุรกิจ หรือตัวแทนของผู้ประกอบธุรกิจ , ลูกจ้าง) ภายใต้เงื่อนไขในประมวลกฎหมายแพ่ง ซึ่งถูกระงับความผิดในบางโอกาสของผู้ประกอบการของสัญญาผู้บริโภค

(5) เมื่อสัญญาผู้บริโภคใช้ประโยชน์ได้แล้ว และสัญญานั้นอาจจะมีข้อบกพร่องซ่อน เช่น แอบแฝงในสัญญาผู้บริโภค (เช่น กรณีที่ว่าสัญญาผู้บริโภคเป็นสัญญาสำหรับงานใด ๆ ข้อซ่อนเร้น แอบแฝงอาจจะมิจริงในเนื้อหาสาระของงานนั้น ๆ สิ่งเดียวกันจะถูกใช้ในย่อหน้าถัดไป) ข้อความทั้งหมดที่ปฏิเสธความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจจากความรับผิดชอบในการชดเชยค่าเสียหายให้กับผู้บริโภค อันมีสาเหตุมาจากการซ่อนเร้นแอบแฝง

2. ข้อความภายใต้เงื่อนไขแห่งข้อ 5 ของย่อหน้าก่อนหน้านี้นี้ จะไม่นำมาใช้ในกรณีที่ขกขึ้นกล่าวอ้าง ดังต่อไปนี้

(1) ในกรณีที่ซึ่งสัญญาผู้บริโภคได้มีการวางเงื่อนไขว่าผู้ประกอบธุรกิจเป็นตัวแทนในการส่งสินค้าซึ่งปราศจากการแอบแฝงหรือการชดเชย ในกรณีที่ซึ่งการแอบแฝงนั้นได้มีอยู่จริงในเนื้อหาสาระของสัญญาผู้บริโภค

(2) ในกรณีสัญญาระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบการอื่น ๆ ซึ่งถูกมอบความไว้วางใจ โดยผู้ประกอบการหรือสัญญาระหว่างผู้ประกอบการ หรือผู้ประกอบการอื่น ๆ สำหรับผลประโยชน์ของผู้บริโภค ซึ่งถูกลดความเห็นพ้องต้องกันก่อนหรือในเวลาเดียวกันกับสัญญา ผู้บริโภค ได้วางเงื่อนไขว่า ผู้ประกอบการอื่นมีความรับผิดชอบในการชดเชยส่วนทั้งหมดของค่าเสียหายที่เกิดขึ้น โดยการซ่อนเร้นแอบแฝง การขนส่งสินค้า ปราศจากการแอบแฝงหรือการชดเชย ในกรณีที่ซึ่งการแอบแฝงนั้นได้มีอยู่จริงในเนื้อหาสาระของสัญญาผู้บริโภค

(โฆษณกรรมในข้อสัญญาซึ่งระบุจำนวนความเสียหายและข้อสัญญาในลักษณะเดียวกัน)

มาตรา 9

ข้อความที่จะถูกระงับดังต่อไปนี้ ต้องถูกจำกัดขอบเขตภายใต้เงื่อนไข

(1) กรณีซึ่งข้อสัญญาที่ระบุจำนวนค่าเสียหาย ในกรณีการเลิกสัญญาหรือการกำหนดโทษอย่างชัดเจนเมื่อจำนวนค่าเสียหายยอดสุดท้ายนอกเหนือจากที่ระบุเกินกว่าจำนวนค่าเสียหายจากการเลิกสัญญาของชนิดเดียวกันถึงผู้ประกอบการ อันเกี่ยวเนื่องด้วยเหตุผลระยะเวลาแห่งการเลิกสัญญา และสิ่งอื่น ๆ ส่วนของสัญญาที่เกินจำนวนเฉลี่ยจะถือเป็นโมฆะ

(2) ในกรณีข้อความในสัญญาผู้บริโภคซึ่งกำหนด ซึ่งระบุจำนวนความเสียหาย หรือกำหนดค่าปรับที่ไม่เป็นธรรม (กรณีที่จำนวนของการจ่ายค่าทดแทนมากกว่า 1 ทุก ๆ ความผิดพลาดของการจ่ายคือความไม่ยุติธรรม) ของผู้บริโภคซึ่งควรจะได้รับสิทธินั้นมากกว่านี้ เมื่อจำนวนค่าเสียหายยอดสุดท้ายนอกเหนือจากที่ระบุไว้เกินกว่าจำนวนที่คำนวณได้ โดยการหักจำนวนเงินที่ได้จ่ายตามความเป็นจริงโดยวันสุดท้ายได้ถูกกำหนดจากจำนวน ซึ่งจะถูกจ่ายและการเพิ่มขึ้นในอัตรา 14.6 % ต่อปี โดยความสอดคล้องกับจำนวนวันจากวันสุดท้ายที่ถูกกำหนดขึ้นถึงวันที่ซึ่งจำนวนเงินได้ถูกจ่ายตามความเป็นจริง ส่วนของข้อสัญญาที่เกินจำนวนที่ถูกคำนวณไว้จะถือเป็นโมฆะ

(โมฆะกรรมในข้อสัญญา ซึ่งทำให้ผลประโยชน์ของผู้บริโภคเสียไปเพียงฝ่ายเดียว)

มาตรา 10

ข้อความที่ซึ่งกีดกันสิทธิของผู้บริโภค หรือขยายหน้าที่ของผู้บริโภคเกินกว่าการกีดกัน และการขยายจะถูกวางกำหนดโดยข้อกำหนดของประมวลกฎหมายแพ่ง ประมวลกฎหมายพาณิชย์ และพระราชบัญญัติอื่น ๆ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับคำสั่งของสาธารณชน และในเวลาเดียวกันทำให้ผลประโยชน์ของผู้บริโภคเสียไปเพียงฝ่ายเดียว ต่อต้านกฎระเบียบซึ่งถูกวางไว้ใน ย่อหน้าที่ 2 ของ มาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งจะถือเป็นโมฆะ

บทที่ 4 ข้อกำหนดอื่น ๆ

(การนำกฎหมายอื่นมาปรับใช้)

มาตรา 11

การหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอ หรือคำสนองในสัญญาผู้บริโภค และการมีผลใช้บังคับของข้อความในสัญญาผู้บริโภค ข้อกำหนดของประมวลกฎหมายแพ่ง และประมวลกฎหมายพาณิชย์ จะถูกนำมาใช้เพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้

2. การหลีกเลี่ยงการแสดงเจตนาทำคำเสนอ หรือคำสนองในสัญญาผู้บริโภค และการมีผลใช้บังคับของข้อความในสัญญาผู้บริโภค ในกรณีซึ่งการกระทำนอกเหนือจากประมวลกฎหมายแพ่ง และประมวลกฎหมายพาณิชย์บัญญัติไว้เป็นพิเศษ มันจะถูกนำมาใช้

บทสรุป

มาตรา 12

พระราชบัญญัตินี้ จะไม่นำไปใช้กับสัญญาแรงงาน

ภาคผนวก

พระราชบัญญัตินี้จะมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2001 และนำไปใช้กับสัญญาผู้บริโภค ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา